టులెట్

అంగర వెంకట శివ ప్రసాదరావు

(విపంచి - 1974 జూలై సంచికనుంచి పునర్ముద్రితం)

"రండి... ఈ గదే ఖాళీగుంది. మేడమీద కాబట్టి గాలి బాగానే వేస్తుంది బాత్రూమ్ పక్కనే వుంది. లెట్రిన్ కి మట్టుకు కిందకి వెళ్ళాలి. ఇదుగో... ఈ కిటికీ తీసుకుంటే వెలుతురు బాగా వస్తుంది ఇంటాయన విజయనగరంలో వుంటున్నారు... ఈ మధ్యే ఈ గది ఖాళీ అయింది" గది చూపిస్తూ అన్నాడు రామారావు.

"మరి మీరు...." సుబ్బారావు

"నేను కింద... అదుగో... ఈ కిటికీలోంచి కనిపిస్తోందే.. ఆ వాటాలో అద్దెకుంటున్నాను."

"అద్దె"

"ముప్పై అయిదు రూపాయలు. అంతకన్నా తక్కువకి యివ్వొద్దని యింటాయన చెప్పారు ఈ గది ఎవరికో ఒకరికి అద్దెకిచ్చేసి వెళిపోదామనుకున్నారు కానీ నిన్ననే అర్జంటుగా వాళ్ళ వూరినుండి కబురొస్తే నాకీ విషయం చెప్పేసి వెళ్ళిపోయారు. నెలకోసారి అద్దెలు వసూలు చేసుకోడానికి వస్తూ వుంటారు. మీకీ గది నచ్చినట్టేనా....?"

గది గోడలని పరిశీలిస్తున్న సుబ్బారావు రామారావు వేపు తిరిగి "ఎవరండీ ఈ రాంబాబు?" అన్నాడు.

"ఆఁ.... ఎవరో ... ఇంతకు ముందు వుండేవాళ్ళేండి భావకవి అనుకుంటాను... ఇంతకీ మీకీ గది నచ్చినట్టేనా..?." రామారావు.

"ఆఁ..." గది నాలుగు మూలలా పరీక్షిస్తూ అన్నాడు సుబ్బారావు.

"మీరు... వుద్యోగం చేస్తున్నారా ?"

"లేదండి... బి.కాం. చదువుతున్నాను మునుపుండేగది ఖాళీ చేసెయ్యమని యింటి వాళ్ళు అంటే.."

"బ్రహ్మచార్లకి గదులు దొరకడం కష్టమే...." వ్యగ్యంగా అన్నాడు రామారావు.

"వాళ్ళు చాలా మంచివాళ్ళండీ.. వాళ్ళ పెద్దమ్మాయి పురిటికొచ్చింది ఇల్లు చాలదనీ, గది ఖాళీ చెయ్యమన్నారు."

"మీ నాన్నగారు ఏం చేస్తున్నారు?" రామారావు.

"పల్లెటూళ్ళో మాకు భూములున్నాయి అవి చూసుకుంటున్నారు. "

రామారావు కిటికీ దగ్గర నిలబడి కిందకి చూస్తున్నాడు.

"ఇదుగోండి ఎడ్వాన్సు.... రేపు వుదయం వచ్చి దిగుతాను."

"ఓ అలాగే... కాని ఒక్క షరతు" నవ్వుతూ అన్నాడు రామారావు.

"రేపు మీరు మా ఆతిధ్యం స్వీకరించాలి...."

"మీకెందుకండీ శ్రమ. హోటల్లో భోంచేస్తాలెండి"

"అలాగంటే వీల్లేదు ఒక్కపూట మా యింట్లో భోంచేస్తే అరిగిపోతారా!?"

"అదేం కాదండీ..."

"మరేం కారణాలు చెప్పకండి. రేపు వుదయమే మీ సామాన్లు, తెచ్చేసుకోండి. పది గంటలకల్లా భోంచేసెయ్యొచ్చు. రేపైతే నేను వూళ్ళోనే వుంటాను."

"మీరు...!?"

పెద్దగా నవ్వి.... "ఇంతకూ నేనేం చేస్తున్నానో చెప్పలేదుకదండీ. నేనూ... అఁ సబ్బులకంపెనీలో పన్చేస్తున్నాను... వూళ్ళో తిరిగి ఆర్డర్లు బుక్ చేస్తాను." మళ్ళీ నవ్వాడు రామారావు.

★ ★ ★

"అరె! అప్పుడే వచ్చేశారే... పంక్చువాలిటీ గొప్పగా మేంటేన్ చేస్తారన్నమాట" నవ్వుతూ అన్నాడు రామారావు.

"మళ్ళీ తొమ్మిది దాటితే మంచిది కాదట..."

"భలేవారే, మీకు తిథులూ నక్షత్రాలూ కూడా తెలుసన్నమాట."

"అబ్బే నాకవన్నీ తెలీవండి. పిన్నిగారు చెప్పారు అదే నేనింతకు ముందు అద్దెకుండే యింటావిడ చెప్పారు"

"ఆఁ పైకెళ్ళి మీ సామాన్లు సర్దేసుకోండి గది కడిగించేసాను నేనిప్పుడే పది నిముషాల్లో బైటకెళ్ళి వస్తాను" అంటూ గుమ్మందిగి వెళ్ళిపోయాడు రామారావు.

పంచె కట్టుకుని పొట్టి కోటు వేసుకున్న రామారావు నలభై ఏళ్ళు దాటకపోయినా దాటినట్లే కనిపిస్తాడు. అతను నవ్వినా నుదుటి మీద ముడతలు చెరిగిపోవు. ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు కనిపిస్తాడు చార్మినార్ సిగరెట్లు చెయిన్ లా కాల్చడు. అప్పుడప్పుడు సిగరెట్టు కాల్చినా ఎప్పుడూ వేలికి చురకంటుకునే వరకూ కాలుస్తాడు.

సుబ్బారావు చదువుకోవాలనే సదుద్దేశంతోనే పట్నం వచ్చాడు. బి.కాం.లో చేరిన ఆర్నెల్లకి గది మారే పరిస్థితి ఏర్పడింది మెదడుకి మేత దొరికితే, తెగేవరకూ ఆలోచిస్తాడు సుబ్బారావు. డబ్బున్న ప్రతి వాడికీ వున్న అలవాట్లు అతన్లో లేవు "వాళ్ళ ఫాదర్ పంపించడేమోరా... పూర్ ఫెలో" అనుకుంటారు అతని "పర్స్" తెరిచి చూడని క్లాస్మేట్స్. అతని ఖాళీ పర్సంత ఖరీదు చెయ్యని "రోగ్స్" అతన్ని ఫూల్ చెయ్యాలని చూస్తారు! ఎన్నన్నా సుబ్బారావు పర్సిప్పి చూపెట్టలేదు నోట్లు మంచి నీళ్ళలా ఖర్చు పెట్టలేదు. "సుబ్బారావ్ ది గ్రేట్" అని యితన్నెవరూ అన్లేదు.

సామాన్లు సర్దుతున్న సుబ్బారావు మళ్ళీ ఆ గోడలవేపు చూశాడు అతని నిన్నటి ఆలోచన యింకా తెగలేదు.

ఎవరీ రాంబాబు పూర్ ఫేలో తనలో తనే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

కిటికీ గూట్లో అద్దం, దువ్వెన, షేవింగ్ సెట్టు పెడుతూ "ఈ రాంబాబు గది ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయాడని చెప్పారాయన. ఈ లోకం వదిలేసి పోలేదు కదా !" మళ్ళ తనలో తనే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

"ఏవిఁటోయ్! ఇంకా సామాను సర్దుతూనే వున్నావా ! రా..రావోయ్ అవతల మా ఆవిడ వడ్డన పూర్తయిపోవచ్చింది."

"ఇదుగో వచ్చేస్తున్నానండీ..." అతని వెనకే మేడమెట్లు దిగాడు సుబ్బారావు.

"జాగర్తోయ్... కాస్త తలవంచుకునిరా.. లేకపోతే చూరు తగిలి చురుక్కుమంటుంది" పెద్దగా నవ్వుతూ అన్నాడు రామారావు.

ఆవిడ వంటింట్లోకి తప్పుకుంది.

"ఇదుగోనోయ్... ఇది గది. అది వంటిల్లు. వంటిల్లంటే వంటమాత్రమే చేసుకునే యిల్లు. భోజనాలు అక్కడ లాభం లేదు. ఈ గదిలోనే భోజనాలు, పడకలు... అదే గెస్టు రూము... అన్నీ యిదే" మళ్ళీ నవ్వుతాడు.

"అంతేనండీ టౌన్లో యిల్లు దొరకడం కష్టమే..."

'ఆఁ రావోయ్ కూర్చో వంట చల్లారిపోతుంది." తను కూర్చుంటూ అన్నాడు రామారావు.

"అదేంటోయ్ ఆ కలుపుకోడం సుబ్బరంగా భోంచేయాలి.. ఇదుగో ఇలా వచ్చి ఆ కూర యిలా వెయ్."

ఆమె వచ్చింది అతనికి వడ్డన చేస్తూంది.

"నాకు చాల్లే ఆతనిక్కాస్త వేయ్"

ఆమె సుబ్బారావు వేపు వచ్చింది.

"అబ్బె వద్దండీ యిప్పటికే ఎక్కువైపోయింది." కంచానికి చేతులు అడ్డంగా పెట్టుకు అన్నాడు సుబ్బారావు.

అసహాయంగా నిలబడిపోయింది ఆమె.

"ఆఁ చెప్పడం మర్చిపోయాను, ఈయనే మన మేడమీద గదిలో దిగారు చదువుకుంటున్నారు" కూరా అన్నం కలుపుకుంటూ అన్నాడు రామారావు.

"నమస్తే..." అందాంవనుకున్న సుబ్బారావు భోంచేస్తున్నట్లు జ్ఞాపకం వచ్చి ఆమె వేపు వోసారి చూశాడు. ఆమె కూడా అతనివేపోసారి చూసింది.

సుబ్బారావు తలవంచుకుని భోంచేస్తూ.. రామారావు అదృష్టవంతుడనుకున్నాడు.

మంచం మీద పడుకున్న బాబు లేచి ఏడుపు మొదలుపెట్టేడు.

"వాడే మా సుపుత్రుడు... ఇదుగో వీడు లేచాడు"

భోజనాలు పూర్తి చేసి చేతులు కడుక్కున్నారిద్దరూ...

"ఇలాగొచ్చి ఈ మంచం మీద కూర్చోవోయ్.." మంచం మధ్యలో మఠం వేసుకు కూర్చుని అన్నాడు రామారావు.

మంచం చివర్న కూర్చున్నాడు సుబ్బారావు.

'సిగరెట్ కాలుస్తావేంటోయ్...?"

పక్క గూట్లోంచి చార్మినార్ పెట్టె తీసి అన్నాడు రామారావు

"అలవాటు లేదండీ...."

పెద్దగా నవ్వి... "అదేంటోయ్ కాలేజీలో చదువుతూ సిగరెట్ అలవాటు లేకపోవడమేంటి!"

మౌనంగా తలవంచుకుని మంచం పట్టెడమీద చూపుడు వేల్తో రాస్తున్నాడు సుబ్బారావు.

"ఇదిగో అగ్గిపెట్టె యిలా అందుకో" నోట్లో సిగరెట్టు పెట్టుకుని అన్నాడు రామారావు.

ఆమె వస్తుంది. అగ్గిపెట్టె తీసుకు వస్తుంది తనలో తనే అనుకుంటూ ఆమెని చూడాలనే కోర్కెతో తెలెత్తాడు సుబ్బారావు.

ఆమె అగ్గిపెట్టె తెచ్చి రామారావుకిస్తూ, సుబ్బారావు వేపు బెరుగ్గా చూసింది.

చూపు కలవగానె తడబడి కళ్ళు దించేశాడు సుబ్బారావు. మళ్ళీ కళ్ళెత్తేసరికి ఆమె అక్కడ లేదు.

రామారావు సిగరెట్ వెలిగించుకుని, పుల్ల ఆర్పేస్తూ ఎప్పటివో తన చిన్నప్పటి కబుర్లు చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

ఏదో విషయం చెప్పి నవ్వుతూ, అమ్మా అంటూ చేతిలో సిగరెట్ పీక కిందికి వదిలేసాడు.

కంగారుగా చూసాడు సుబ్బారావు

"ఏం లేదోయ్... వేలు చురుక్కుమంది అంతే..." నవ్వుతూ అన్నాడు రామారావు.

ఆర్పకుండా కిందపడేసిన సిగరెట్ పీక వేపే చూస్తున్నాడు సుబ్బారావు.

"నాన్నాలూ...." నవ్వుతూ తప్పటడుగులు వేసుకుంటూ వస్తున్న బాబు పిలిచాడు.

వీణ మీటినట్లనిపించింది ఆ గొంతు సుబ్బారావుకి. రామారావు గొంతులో నవ్వుతున్న జీర కనిపిస్తుంది. బహుశా బాబు తల్లిపోలికై ఉంటాడు. తనలో తనే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

చేతులు చాచి బాబుని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు రామారావు బాబు సుబ్బారావు వేపే చూస్తున్నాడు.

“కొత్త మావయ్య బాబూ” బాబు కళ్ళలోని సందేహాన్ని తీర్చాడు రామారావు.

“మలైతే... ఈ మావఁయ్య బిచకత్తులూ... బిళ్ళలూ యిత్తాడా...?”

"ఓ యిస్తాను బాబూ... మరి నా దగ్గరకొస్తేనే...." చేతులు జాపుతూ అన్నాడు సుబ్బారావు.

బాబుని పది నిముషాలు ఆడించి లేచాడు సుబ్బారావు. "మరి వస్తానండీ." బాబుని రామారావుకి అందిస్తూ అన్నాడు.

“అలాగేనోయ్...”

వంటిల్లు దాటుతూ రామారావు చూడకుండా తలతిప్పి చూశాడు సుబ్బారావు. ఆమె చేటలో బియ్యం ఏరుతోంది.

★ ★ ★

సుబ్బారావు మేడమీదకొచ్చి ఏదో నవల చదువుతూ కూర్చున్నాడు. నవల చదవడం ఆపి గోడవేపు చూశాడు.

“ఆమెకేగాని పెళ్ళవకుండా వుంటే ఆమెని తప్ప మరెవ్వరినీ పెళ్ళి చేసుకోను.” – రాంబాబు...

అంతవరకూ ఈ రాంబాబు ఎవరు ? ఏమయ్యాడీ రాంబాబనే ఆలోచన్లు ఆగిపోయి, ఎవరీమె...? అన్న ప్రశ్న అతన్ని వేధిస్తోంది.

పుస్తకం మూసి టేబిల్ మీద పడేసాడు. క్యాంప్ కాట్ వేసుకొని పడుకున్నాడు. ఆ రోజాదివారం. ప్రతి ఆదివారం భోజనం చేసి, పడుకోవడం అలవాటు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాని నిద్ర రావడం లేదు.

ఎవరు.... ? రాంబాబుని అంతగా కదిలించిన ఆమె ఎవరు...? ఎంతగా కదిలిపోకపోతే గోడలమీద అంత పిచ్చిగా రాస్తాడు. ఆమె... ఆమె.... ఈమె కాదు కదా!

రాంబాబుని అంతలా కదిలించినది... రామారావు భార్య కాదు కదా.

ఛ.... తన ఆలోచనకి తనే తిట్టుకున్నాడు సుబ్బారావు.

“అయినా ఎందుక్కాకూడదు...!?”

మనసు గోలపెట్టింది ఒకళ్ళ గురించి తప్పుగా అంచనావేయడం.. సుబ్బారావు ఆలోచించడం ఆపేసి గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అయినా చాలా చికాగ్గా వుంది.

లేచి గోడమీద ఆ పిచ్చి పిచ్చి రాతలు చెరిపేద్దామనుకున్నాడు కాని అతని మనసొప్పలేదు.

ఆమె... ఈమె... ఒకరే...

రాంబాబు పేరు చెరిపేసి తన పేరు రాసేసుకుందా మనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

కాని రాయలేదు ఆ రాతలు చెరపలేదు.

★ ★ ★

మర్నాడు వుదయం షేవ్ చేసుకుందామని కిటికీ దగ్గర కొచ్చిన సుబ్బారావు చూపు అప్రయత్నంగా రామారావింటి వేపు పోయింది.

ఆమె అప్పుడే బాత్రూమ్ లోంచి యింట్లోకి వెళుతోంది.

సుబ్బారావుకి పిచ్చెక్కినట్లయింది. షేవ్ చేసుకుంటున్నా ఆమె మళ్ళీ పైకి వస్తుందేమోనని చూసాడు. గెడ్డం వొకటి రెండు చోట్ల తెగింది. స్నానం చేసి కాలేజీకి వెళిపోయాడు.

సాయంత్రం కాలేజీనించి వస్తూ బిస్కట్లు. చాక్లెట్లు పట్టుకొచ్చాడు. మేడమీదకెళ్ళి గది తాళం తీసేసరికి బాబు మెట్లెక్కి ‘మావయ్యా.. మావయ్యా..’ అంటూ పైకొచ్చాడు.

బాబుని ఎత్తుకున్నాడు సుబ్బారావు బిస్కట్లు కావాలని బాబు గోలపెడుతున్నాడు.

"నీకు బిస్కట్లు కావాలా...?"

"ఊc ఇయ్యి మావయ్యా !"

"మరైతే నన్ను 'మావయ్య' అని పిలవకూడదు"

"ఊc మావయ్యనే పిలుత్తాను. నాకు బిచకత్తులు కావాలి."

"అలాగైతే యివ్వను... నన్ను 'బాబాయ్' అని పిలుస్తేనే యిస్తా."

"ఊ నే పిలవను. నాకు మావయ్యంటేనే యిష్టం!

"బాబాయ్ అని పిలుస్తేనే బిస్కట్లు, చాక్లెట్లు బోల్డు బొమ్మలు కూడా ఇస్తా..."

"మలైతే నాకు యిమానం కొనిపెడతావా.."

"ఓ తప్పకుండా మరి 'బాబాయ్' అని పిలుస్తావా.

'ఓ' నవ్వుతూ అన్నాడు బాబు.

బాబుకి చాక్లెట్లు, బిస్కట్లు యిచ్చాడు సుబ్బారావు బాబు కిందకి వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బారావు కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డాడు అప్పుడే చీకటి పడింది. గదిలో లైటు వెయ్యలేదు ఆమె వాళ్ళింటి గుమ్మందగ్గర నిలబడింది.

బాబు చేతిలో బిస్కట్లు, బిళ్ళలూ చూసి తప్పన్నట్లు ముక్కు మీద వేలేసుకుంది. బాబు మారాం చేస్తూ చేతులు వెనక్కి పెట్టాడు వాడి రెక్క పుచ్చుకుని ఆమె లోపలికి లాక్కెళ్ళింది.

★ ★ ★

సుబ్బారావు ఆ యింట్లో దిగి అప్పటికే వారం రోజులైంది రోజూ సాయంత్రం పూట బాబు మేడమీదికి వచ్చి ముద్దు ముద్దుగా కబుర్లు చెప్తూ చక్రాల్లాంటి కళ్ళు గుండ్రంగా తిప్పుతాడు సుబ్బారావు బిస్కట్లు చాక్లెట్లు యిస్తే బాబక్కడే తినేస్తాడు కిందకి పట్టికెళితే అమ్మ తంతుందంటాడు.

సాయంత్రం సుబ్బారావు యింటికి రాగానే బాబు మేడమీదకు వచ్చాడు బాబు చేతిలో ఏదో కాయితం ఉంది. బాబు కాయితం యిస్తూ 'అమ్మ యిమ్మంది' అన్నాడు. సుబ్బారావు కాయితం విప్పి చదివాడు.

"వారు రెండు రోజుల క్రితం క్యాంపుకి వెళ్ళారు. పది రూపాయలుంటే ఈ కాయితంలోనే కట్టి బాబు చేతికిచ్చి పంపండి."

అడుగున సంతకంగానీ, పైన సుబ్బారావు పేరుగానీ, లేవు.

సుబ్బారావు ఆలోచించకుండానే పది రూపాయలనోటు ఆ కాయితంలోనే పెట్టి బాబుకిచ్చాడు.

రామారావు క్యాంపుకెళ్ళాడట. అవసరానికి పది రూపాయలడిగింది ఎక్కడా ఆహ్వానం లేదు.

బహుశా అదే ఆహ్వానమేమో... ఇవాళ రాత్రి వెళితే... కొంపతీసి రామారావు వచ్చేస్తే.

ఎటూ నిర్ణయంచుకోలేక గదిలో పచార్లు చేస్తున్నాడు సుబ్బారావు.

మరోసారి ఆమె వుత్తరం రాస్తే వెళ్ళవచ్చన్న నిశ్చయానికి వచ్చాడు సుబ్బారావు.

మరో పది రోజులు పోయాక మళ్ళా ఆమె బాబు చేత వుత్తరం పంపింది.

ఈ మధ్య రామారావు వూరినుండి వచ్చి మళ్ళీ వెళ్ళినట్లుంది.

సుబ్బారావులోని 'డబ్బు జాగ్రత్త మనిషి' పైకి లేచాడు. అనవసరంగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టొద్దని హెచ్చరించాడు.

సుబ్బారావు లక్ష్య పెట్టలేదు ఉత్తరంలో మరో కొత్తవాక్యం అతన్ని వుత్సాహ పరిచింది.

"వారు మరో రెండు రోజుల్దాకా రారు..."

దీన్లో అర్థమేంటి...? సుబ్బారావు ఆలోచిస్తున్నాడు.

వాచీ చూసుకున్నాడు పదైంది.

వద్దు... వెళ్ళు.. వద్దు... వెళ్ళు.. వద్దు... వెళ్ళు.. సుబ్బారావు వెళ్ళు లెక్క పెటడం మానేసి మెట్లు దిగాడు.

రామారావు ఇంటి తలుపు వేసుంది ఓరగా తీసుందేమోనని తోశాడు రాలేదు. గొళ్ళెం కొడితే..

ఛ... తప్పేమో ! అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

అవతల తలుపు తెరుస్తున్న చప్పుడు. సుబ్బారావుకి భయమేసింది. వెనక్కి తిరిగి పారిపోతేనో..

తలుపు తెరుచుకుంది ఎదురుగా ఆమె... కాదు... అమెకాదు, అతను. రామారావు... కోపంగా లేదు... నవ్వుతున్నాడు ఆ నవ్వులో ఎగతాళి.

సుబ్బారావు వెనక్కి పడిపోతానేమో అనుకున్నాడు. నిలదొక్కుకున్నాడు.

“ఏవిఁటోయ్... ఈ వేళప్పుడు వచ్చావ్...?” యింకా రామారావు మొహం మీద నవ్వు చెరగలేదు.

"అబ్బే... ఏం లేదండీ.. తల నొప్పిగా వుంటేనూ... మీ దగ్గర అమృతాంజనం గానీ ఉందా.”

“అంతేనుటోయ్ తలనొప్పేగా.. జ్వరమొచ్చినట్లు బెంబేలు పడిపోతావేంటోయ్ వుండు యిస్తా.”

అమృతాంజనం సీసా అందుకుంటున్న సుబ్బారావుకి రామారావు భుజంమీదుగా ఆమె మొహం కనిపించింది.

కొంపదీసి ఆమెగానీ దొరికిపోలేదుకదా! మనసులోనె అనుకుంటూ మేడ మెట్లెక్కాడు సుబ్బారావు.

ఆ రాత్రి సుబ్బారావు నిద్దరపోలేదు అమృతాంజనం రాసుకోలేదు. జుత్తు పీక్కున్నాడు గోడమీద అక్షరాలు రాక్షసుల తలకాయల్లా కనిపించాయి.

‘రాంబాబు’ తన గుండెల్లో రక్తాన్ని ‘స్ట్రా’తో పీల్చేస్తున్నట్లనిపించింది సుబ్బారావుకి.

ఛీ పాడు బుద్ధి నాల్గోసారి అనుకున్నాడు.

ఆమెని రామారావు తంతున్నాడేమో రేపు వుదయం ఆమె శవం నూతిలో తేలుతుందేమో..

సుబ్బారావుకి పారిపోవాలనిపించింది. దుప్పటి మొహం నిండా కప్పుకుని పడుకున్నాడు క్యాంపు కాట్ కదిల్తే ‘కిర్రు’ మంటోది. కిర్రుమన్నప్పుడల్లా తుళ్ళి పడుతున్నాడు సుబ్బారావు.

రాత్రి రెండు గంటలక్కామోసు నిద్రపోయాడు. బాగా తెల్లవారాక నిద్ర లేచాడు మేడదిగి కిందకి రావడానికి భయమేసింది సుబ్బారావుకి. ఆ రోజంతా పస్తు పడుకున్నాడు. బాబు కూడా మేడమీదకు రాలేదు.

రాత్రి చీకటి పడ్డాక బైటకెళ్ళాడు ఆకలి దంచేస్తుంటే, నాల్రోజుల వరకూ సుబ్బారావు పగలు పూర్తిగా గదిలో వుండడం మానుకున్నాడు ఆ తరవాత మామూలుగా తిరుగుతున్నాడు.

ఒకరోజు రాత్రి సెకండ్ షోకి వెళ్దామని బైల్దేరాడు. గుమ్మం దిగుతుంటే రామారావింట్లోంచి సన్నగా ఏడుపు వినిపిస్తోంది.

తనకెందుకులే... అనుకుంటూనే ఆగిపోయాడు సుబ్బారావు.

ఆమె ఏడుస్తోంది తలుపు సందులోంచి గదిలో దీపం వెలుతురు బైటపడుతోంది.

ఆమె ఏడుస్తూ మధ్య మధ్య మెల్లగా మాట్లాడుతోంది. శ్రుతులు కుదరని వీణ మ్రోగినట్లు అనిపిస్తోంది. మాటలర్ధమవటం లేదు సుబ్బారావుకి.

సుబ్బారావు గుమ్మానికి దగ్గరగా వచ్చాడు. అతని గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి. తలుపు సందులోంచి చూసాడు. ఆమె కనిపించటం లేదు రామారావు వీపు కనిపిస్తోంది.

"రాయ్..." రామారావు గొంతులో మునుపుండే జీరే.

"వద్దండీ..." ఆమె ఏడుస్తోంది.

“నీ ఏడుపు కట్టిపెట్టి ముందు రాయ్...” రామారావు చెయ్యెత్తాడు.

"ఏమైనా నేను రాయనండీ..." ఆమె పెన్ను విసిరేసింది.

“రాయవూఁ.... రాయకపోతే డబ్బెలాగొస్తుందే... నీ బాబు పంపిస్తాడనుకున్నావా?” ఎడం చేత్తో ఆమె జుత్తు పట్టుకుని, కుడిచేత్తో తంతున్నాడు.

ఆమె ‘లబో దిబో’ మని ఏడుస్తోంది.

సుబ్బారావుకి షాక్ తగిలినట్లనిపించింది. గబగబా మేడమీదకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఏం చెయ్యాలో అర్థం కావటం లేదు సుబ్బారావుకి. అసలెందుకు రామారావిలా చేస్తున్నాడు...!

రామారావుకి వుద్యోగం లేదా... !

ఆమె కాదా ఈ వుత్తరాలు రాసేది.

కిటికీ లోంచి చల్లటిగాలి వీచింది. నిప్పుల సెగలా అనిపించింది భళ్ళున కిటికీ తలుపులు వేసేసాడు సుబ్బారావు.

నిద్దర రావటం లేదు. గది తలుపులు కూడా వేసేశాడు. ముసుగు తన్ని పడుకున్నాడు. ఆలోచన్లు ముసురుతున్నాయి. సుబ్బారావు ఈ గదికొచ్చి క్లాసు పుస్తకం ఒక్క మారు కూడా తీయలేదు.

తెల్లవారిపోయింది సుబ్బారావు అద్దం చూసుకున్నాడు. కళ్ళెర్రగా వున్నాయి గబగబా సామానంతా సర్దేసాడు గదికి తాళం వేయబోతూ ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చి మళ్ళీ గదిలోకెళ్ళాడు.

మనిషి పుఱ్ఱెల్లా వికృతంగా నవ్వుతూ కనిపించాయి గోడమీద అక్షరాలు అంతకంతకీ పెద్దవైపోతున్నట్లనిపించాయి గది గోడలంతేసి అయిపోతాయేమో అని భయపడ్డాడు సుబ్బారావు.

కిందపడేసిన బ్లేడుతో సున్నం గీసేసాడు రాంబాబు పిచ్చిగా రాసుకున్న రాతలు చెరిగిపోయాయి బ్లేడక్కడే పడేసి పైకొచ్చేసాడు సుబ్బారావు.

రామారావింటి తలుపులు తీసే వున్నాయి గుమ్మంలోనే నవ్వుతూ ఎదురయ్యాడు రామారావు.

"ఏవిఁటోయ్... వూరికెళుతున్నావా...?"

'అవునండీ.. మా నాన్నగారికి వొంట్లో బాగోలేదట. ఇదిగోనండీ అద్దె ఇవిగో తాళాలు గది ఖాళీ చేసేస్తున్నాను' సుబ్బారావు.

"గది ఖాళీ చేసెయ్యడవేం.. ? మళ్ళీ రావేంటోయ్..". నవ్వుతూనే అన్నాడు రామారావు.

"లేదండీ... యింత త్వరగా రాలేకపోవచ్చును." తలవంచుకునే అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఆమె వంటింటి కిటికీలోంచి చూస్తుందని సుబ్బారావుకి తెలుసు. ధైర్యంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి కళ్ళు పెట్టి చూడలేకపోయాడు.

సుబ్బారావు సామాను పట్టించుకు వెళ్ళిపోయాడు. సుబ్బారావెక్కడికి వెళ్ళాడన్నది అనవసరం. ఆ తరవాతేం జరిగిందన్నదే అవసరం.

★ ★ ★

"రండి... ఈ గదే ఖాళీగుంది. మేడమీద కాబట్టి గాలి బాగానే వేస్తుంది బాత్రూమ్ పక్కనే వుంది. లెట్రిన్ కి మట్టుకు కిందకి వెళ్ళాలి. ఇదుగో... ఈ కిటికీ తీసుకుంటే వెలుతురు బాగా వస్తుంది ఇంటాయన విజయనగరంలో వుంటున్నారు... ఈ మధ్యే ఈ గది ఖాళీ అయింది" గది చూపిస్తూ అన్నాడు రామారావు.

గది గోడలని పరిశీలిస్తున్న ఆ వ్యక్తి రామారావు వేపు తిరిగి 'ఎవరండీ ఈ రాంబాబు' అన్నాడు.

'ఆఁ... ఎవరో... ఇంతకు ముందు వుండేవాళ్ళెండి భావకవి అనుకుంటాను... ఇంతకీ మీకీ గది నచ్చినట్టేనా...?" అన్నాడు రామారావు.

(ఐపోయింది)

★★★

Click here to share your comments on this story.